

Sige ehmatust täis kargas Kaarel tagasi, otse Pardi-Deenu süle, kes omas hädas Anniist kiini hakkas — nii kolisesid kõik kolmestki pörmandale. Selsammal silmapilgul astus Viisa ema tupp. — „Noh, seda ma pian ütleva — see Karla on tõesti käest ära,“ ütles ta naerdes; wast ürikese aja eest lükkas ta mind ümber, nüüd on ta koguni kahe kimpu sattunud!”

„Ma reisin homme!“ hüüdis Kaarel üsna segaselt, kui oli ülestõusnud ja tüdrukutega leppingut teinud.

„Minu pärast,“ ütles Rau-Anu, „aga naljakas reis see küll saaks olema, kui sa iga wersta takka mõne wastu tõukad ja komistad!”

Aga Kaarel jäi kindlasti oma ettevõtmise juure. — — —

Juba teisel päeval näeme maailma rändajat teel. Enne päeva tõusu oli ju jalul. Et tähtjas päev oli, sündis ka mõne aja takka filmi peeta. Kuhuvatamine sündis särigi warrukaga — seda kuhuvas kuue warrukas — käsi peseb kätt ja warrukas kuhuatab warrukast. Siis ta oli ennast teele seadnud — õige hea suur kimp oli tal selga võtta, taskus tubli rahapung. Nii läks Kaarel teele, nii ta oli kolm wersta ära käinud. Seal hakkas talle wõeras wald wastu tulema. Siit saadik ep olnud tema jalad weel mitte ulatanud.

Üsna hale meel tuli ta peale. Korraka hakkas rahet sadama. See kibeles enam tal silmnäus, kui tal meele pärast oli. Semal nähti üks kogu liikumat — suurem kui üks tõlla hobune. „Ega see ometi piaks üks karu olema,“ mõtles teekäija natuke aralt. Seal jooksis metsaline lähemale ja sai ikka — pisemaks. Mõemuga nägi nüüd Kaarel, et see muud ep olnud, kui üks vähemat tõugu õuekoer. Süda läks tal kergemaks ja juba hakkas ta lustilikult laulma, kui nagu kogematta käega tasku külge puutus — rahapunga enam olemasgi! Kuidas see tulnud? Suures hirmus jooksis tagasi — pool wersta oli ta ähkides ja puhudes jooksnud, seal leidis õnneks oma kalli raha — ep olnud ju vähem, kui 130 rubla ja mõni kopik pealegi. Ehmatusest ja jooksmisest üsna väsinud istus Kaarel tee ääre kivi peale maha. „Kes teab, mis teised kodu teevad,“ ümises ta ümiseses; „oleks ma parem ometi koju jäänud.“ Seal kõlas, nagu tutaw heal: „Karla!“ — Ta wahtis ümber, ei inimese hinge kufagil. Sügas was mõttes wahtis ta maad. Jälle hüüdis teiselt poolt küljest üks teine heal: „Karla!“ — „Mis tondi lugu see on,“ pomises Kaarel, „kes hüüab mind?“ Juba jälle üks kolmas heal: „Karla!“ — Range wärin käis meie julge maailma reisi ajal läbi keha. Aralt wahtis ta ümber